

Arrest

nr. 336 070 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Salmas en bent u Iraans staatsburger. U verzocht op 9 januari 2013 om internationale bescherming. U verklaarde dat u een tweetal weken voordat u in de problemen kwam (dus begin tweede maand 1391 of eind april 2012 volgens de Europese tijdsrekening) op bezoek was bij uw oom A. L. (...) in het dorp Golam. U ontmoette er een zekere J. (...), een activist van PJAK, die over de Koerdische zaak sprak. U raakte geboeid en wilde zich engageren voor de partij. J. (...) overhandigde u daarop enkele sjaals, pins, foto's en vlaggen van PJAK en haar leiders. Hij vroeg u deze te verspreiden onder uw vrienden en hen warm te maken voor de Koerdische zaak. Enkele dagen later nam u een deel van de PJAK-spullen in uw rugzak mee naar school. De resterende spullen liet u thuis achter. U praatte met uw medestudenten over PJAK en raadde hen bovendien af in te gaan op de ronselactiviteiten van de Bassidj (mobilisatie van de verdrukten) op school. Na schooltijd deelde u enkele sjaals uit aan uw vrienden van op school. Op 24/2/1391 (13 mei 2012) werd u bij F. (...), de ronselaar van de Bassidj op school, geroepen. Hij sprak u aan over het feit dat u niet bij de Bassidj wilde gaan en u ook uw

medestudenten opzette om dit niet te doen. Hij zei ook dat hij wist wat u met andere studenten deed en wat hij aan hen had gegeven. U ontkende alles staalhard. Dezelfde dag nog viel de politie binnen in uw woning. Zij was op zoek naar u. Op het moment van de inval was u in een bakkerij. Uw moeder belde u op met de boodschap dat er bij de huiszoeking materiaal van PJAK werd aangetroffen. Uw vader werd geslagen en meegenomen. Twee dagen later werd hij vrijgelaten. U dook onder bij uw oom H. (...) in Salmas. Op 29/2/1391 (18 mei 2012) vluchtte u uit Iran. Na uw aankomst in België maakte u een facebookprofiel aan waarop u informatie over PJAK en de Koerdische zaak en over de misdaden van het Iraanse regime postte. Na uw vertrek uit Iran kwamen agenten van de Sepah (korps van revolutiewachters) en de Ettela'at (ministerie van informatie) vier of vijf keer naar uw ouderlijke woning op zoek naar u. Uw vader werd daarbij verscheidene keren meegenomen door de autoriteiten. Hij ontving diverse oproepingsbrieven van de rechtbank op uw naam. U vernam ook van uw vader dat de autoriteiten hem duidelijk lieten verstaan op de hoogte te zijn van uw verblijfplaats en dat ze uw foto's in het kader van uw politieke activiteiten op het internet gezien hebben. Op 29 juli 2013 werd u de vluchtelingenstatus toegekend, omdat uw engagement voor PJAK aannemelijk werd geacht.

Op 10 april 2019 werd u door de correctionele rechtbank van Luik voor een drugsdelict veroordeeld tot een werkstraf van 80 uur, waarbij rekening gehouden werd met uw beperkte aandeel in de feiten.

Op 3 juni 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan de productie van heroïne en de verkoop ervan in het kader van een vereniging.

Op 20 oktober 2021 ontving het Commissariaat-generaal een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin verzocht werd om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren.

In het kader van het hierop op 2 april 2025 georganiseerde onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u te menen dat uw vluchtelingenstatus behouden moest blijven, omdat u bij terugkeer naar Iran nog steeds voor uw leven vreest, niet alleen omwille van de door u hierboven vermelde feiten, maar ook omdat u uw politieke activiteiten in België (zoals het posten van politieke zaken op uw sociale media en deelname aan protesten, onder meer voor de ambassade) ook nadat u als vluchteling erkend werd, verderzette, waardoor uw familie in Iran in 2016 of 2017 met de Iraanse autoriteiten in de problemen is gekomen. U zette hierdoor in 2016 of 2017 uw politieke activiteiten op sociale media stop en nam sinds 2018 niet meer deel aan protesten. U vreest tevens geëxecuteerd te worden indien uw autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw veroordelingen in België.

Betreffende uw veroordelingen in België erkende u de feiten gepleegd te hebben waarvoor u schuldig werd bevonden, al meende u te streng gestraft geweest te zijn. Volgens u waren de door u gepleegde feiten het gevolg van een tijdelijke opschorting van uw leefloon door het OCMW van Lanaken waardoor u financiële problemen had. U was toen ook nog jong en niet rijp genoeg om de impact van uw daden te beseffen. Tijdens uw detentie had u de tijd om over uw daden te reflecteren, waardoor u inzag dat u niet goed bezig was. U gedroeg zich goed in de gevangenis en volgde een opleiding als voetbalcoach. Tijdens uw verloven trainde u de jeugd van een voetbalclub in Ans. In oktober 2023 kon u met een elektronische enkelband, die u sinds maart 2024 niet meer draagt, voorwaardelijk vrijkomen en volgde u een opleiding als kok. U werkte hierna eerst als stagiair en later als werknemer in een snackbar in Brussel, begon daarna een eigen zaak in Luik die u echter wegens gebrek aan succes na een aantal maanden al overliet en werkt nu sinds korte tijd in een snackbar in Aalst. U wil een positieve bijdrage leveren aan de maatschappij door uw belastingen te betalen. De opvolging door uw justitieassistent verloopt positief. De voorwaarden die aan uw vrijlating verbonden zijn gelden tot juni 2026. Gelet op dit alles meent u dat u actueel geen reële, ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. U vraagt een kans om te bewijzen dat u veranderd bent.

Ter staving van uw parcours sinds uw laatste veroordeling legde u de volgende documenten neer: een onvolledig 'rapport standard en vue de congé pénitentiaire et permission de sortie', d.d. 20 april 2022, met in bijlage een mail d.d. 30 januari 2022 van H. N. (...), die bevestigt dat u bij hem mag inwonen en bij wie u tegenwoordig nog steeds woont, het akkoord van de Service Laïque d'Aide aux Justiciables et aux Victimes de l'arrondissement judiciaire de Bruxelles d.d. 25 maart 2022 om u onder meer tijdens een penitentiair verlof psychologisch te begeleiden, het akkoord van de vzw 'après' om u bij te staan bij de uitwerking van uw plan voor een socioprofessionele re-integratie; een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Luik d.d. 24 oktober 2023 waaruit blijkt dat u op dat moment nog vast zat en waarin uw vrijlatingsvoorwaarden aangepast werden in functie van de opleiding die u wilde volgen bij het centrum "Forma Bruxelles-Horeca Be Pro" van de vzw UNAGO. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u nog de volgende documenten door: het hierboven vermelde volledige 'rapport standard'; uw opleidingscertificaat als voetbalcoach d.d. 31 mei 2023; documenten in verband met uw keukenopleiding waaronder uw opleidingscontract bij Bruxelles Formation voor de opleiding 'techniques de préparation en cuisine' d.d. 16 oktober 2023 en uw diploma d.d. 21 december 2023; een werkattest waaruit blijkt dat u in een hamburgerrestaurant te Elsene werkte van 3 januari 2024 tot 26 januari 2024 en van 2 februari 2024 tot 14 juli 2024; het artikel dat in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd in verband met uw overname van '(...)' in Luik op 3 juli 2024; en een loopbaanattest waaruit blijkt dat u vanaf 1 april 2025 als werkende vennoot bij '(...)' aan de slag ging. Op 16 april 2025 liet uw advocate nog weten dat ze er niet in geslaagd was om uw positieve opvolgingsrapporten van het justitiehuis te verkrijgen.

B. Motivering

U werd op 29 juli 2013 erkend als vluchteling. Uw vluchtelingenstatus wordt evenwel ingetrokken. Er moet immers gewezen worden op een nieuw element in uw administratief dossier, namelijk het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren van 3 juni 2021. Uit dit vonnis, waartegen u niet in beroep ging, blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete van 24.000 euro voor de productie van heroïne en de verkoop ervan in het kader van een vereniging, waarbij de bijzondere herhaling werd vastgesteld.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren dat u op 3 juni 2021 schuldig werd bevonden voor de productie, de verkoop en het bezit van heroïne in het kader van een vereniging in de periode tussen 27 juli 2019 en 26 februari 2020 op niet nader te bepalen data. U stelde immers vanaf 13 februari 2020 samen met uw huisgenoot een huurwoning ter beschikking (...) in Lanaken) voor de illegale productie van heroïne in de badkamer waarbij u en uw huisgenoot actief deelnamen aan het productieproces. U stond, voordat dit heroïne-labo werd opgericht, samen met uw huisgenoot de leider van de Belgische tak van jullie bende bij door allerlei hand- en spandiensten uit te voeren bij de illegale heroïne-productie (zie vonnis, p. 16-17; p. 25-26; p. 29-30).

In het vonnis van de correctionele rechtbank werden verzwarende omstandigheden weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de feiten werden gepleegd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en dat u zich in een toestand van bijzondere recidive bevond door het plegen van nieuwe misdrijven binnen de termijn van vijf jaar na de definitieve veroordeling uitgesproken door de correctionele rechtbank van Luik op 10 april 2019.

In weerwil van uw bewering dat u slechts een klein aandeel had bij de feiten, dat u geen hoofdverdachte was en dat u gehandeld heeft uit schrik voor de hoofdverdachte die u niet durfde uit te dagen (CGVS, p. 15) heeft de correctionele rechtbank geoordeeld dat is aangetoond dat u zich schuldig gemaakt heeft aan de productie en de verkoop van heroïne in het kader van een vereniging hetgeen ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, betekent dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade kan erop worden gewezen dat uit het vonnis blijkt dat u zich heeft ingelaten met de hierboven beschreven illegale activiteiten om extra inkomsten te verwerven zonder rekening te houden met de negatieve effecten voor anderen (zie vonnis, p. 35). Het hoeft geen betoog dat het verhandelen van drugs de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt en dat druggebruik ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze feiten plaatsvonden, uw aandeel in de feiten en uw persoonlijkheid, zoals die onder meer blijkt uit uw strafverleden (zie vonnis p. 35). De rechtbank oordeelde dat de feiten zeer ernstig waren, onder meer omdat drugsgebruik grote gezondheidsrisico's met zich meebrengt en omdat drugshandel, die gepaard gaat met zware criminaliteit, leidt tot de ontwrichting van de economische en sociale structuur, en dat u bijzonder hardleers bent en geen lessen trekt uit het verleden. Gelet op het voorgaande was de correctionele rechtbank van oordeel dat een effectieve gevangenisstraf van zes jaar een passende bestraffing was. De rechtbank heeft deze gevangenisstraf nog aangevuld met een geldboete van 24.000 euro.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Er kan verder gesteld worden dat de criminele feiten, namelijk de productie, de verkoop en het bezit van heroïne, waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig zijn, dat deze vaststelling an sich voldoende is om vast te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Verder dient erop te worden gewezen dat u door het

plegen van inbreuken op de drugswetgeving blijkt geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van anderen in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren. De rechtbank was ook van oordeel dat het gevaar en de risico's van drugsgebruik en drugshandel voor de samenleving u er duidelijk niet van weerhouden had om een heroïne-lab te exploiteren en drugs te verkopen (zie vonnis, p. 35).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

"46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)." (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).

U werd bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U verklaarde in dit verband te hopen op een nieuwe kans om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving bent. U beseft immers dat u vroeger, toen u nog onrijp was, verkeerde dingen heeft gedaan die u niet meer zal herhalen en wil zich nu positief inzetten voor de samenleving door te werken en uw belastingen te betalen (CGVS, p. 15-17; p. 19).

Er kan in dit verband echter vooreerst gewezen worden op uw eerste veroordeling door de correctionele rechtbank van Luik, d.d. 10 april 2019, waarbij de rechter u doelbewust een milde straf gaf omdat hij toen rekening hield met uw jonge leeftijd en uw bewustwording/inzicht ("prise de conscience") hetgeen zich vertaalde in uw medewerking met het onderzoek. De rechter wilde u uitdrukkelijk een tweede kans geven om u opnieuw in de samenleving te integreren en hoopte dat u het vertrouwen dat u werd gegeven waardig zou zijn. Desondanks greep u die tweede kans niet, integendeel. Nauwelijks drie maanden na het Luikse vonnis begon u heroïne te vervaardigen en te verkopen: volgens het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren deed u dit tussen 27 juli 2019 en 26 februari 2020, hetgeen de rechtbank toeliet te besluiten dat u bijzonder hardleers bent en geen lessen trekt uit het verleden. Gewezen op deze herhaalde veroordeling, bevestigde u dat u twee keer drugsfeiten heeft gepleegd, dat u toen niet rijp genoeg en onwetend was waardoor u de gevolgen van uw daden niet besepte maar dat u nu veranderd bent. Om uw verandering te bewijzen, heeft u naar eigen zeggen een nieuwe kans nodig, al kan uw verandering ook al blijken uit de opleidingen die u heeft gevolgd en uit uw professionele activiteiten. U onderstreepte dat u de door u gepleegde feiten nooit meer zal herhalen (CGVS, p. 17). Met uw blote beweringen in dit verband gaat u echter volledig voorbij aan de tweede kans die u al in het verleden, na uw eerste veroordeling, heeft gekregen en die u manifest niet heeft gegrepen.

Met betrekking tot uw schuldinzicht kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden: U beweerde weliswaar dat u de veroordeling aanvaard heeft, dat u dus geen beroep ingediend heeft en dat u uw lesje heeft geleerd:

tijdens uw detentie had u genoeg tijd om na te denken waardoor u de ernst van de feiten beseftte. U meende ook te beseffen dat drugsgebruik erg is en dat, wanneer u tegenwoordig drugsverslaafden ziet, u kwaad wordt op uzelf, terwijl u hen vroeger gewoon passeerde (CGVS, p. 12; p. 14-17). Uit het door u neergelegde verslag 'rapport standard en vue de congé pénitentiaire et permission de sortie' d.d. 20 april 2022 blijkt onder meer dat u drugsgebruik, en meer bepaald het gebruik van marihuana, banaliseerde. U meende volgens dit rapport bijv. dat iedereen wel eens een jointje rookt. Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit zoiets gezegd te hebben en dat [toen] niet normaal gevonden te hebben (CGVS, p. 17; rapport, p. 9). Gelet hierop, dient de oprechtheid van uw op het Commissariaat-generaal beweerde opinies over het ernstige karakter van drugsgebruik dan ook sterk gerelativeerd te worden. Daarnaast blijkt uit hetzelfde rapport dat, ofschoon u de feiten waarvoor u veroordeeld werd erkende, u allerlei rechtvaardigingen inroept om uw handelen te legitimeren en uw verantwoordelijkheden af te schuiven: "Par ailleurs, s'il reconnaît les faits, il justifie et légitimise ses actes en se dédouanant de ses responsabilités: « C'est la faute du CPAS de Lanaken [...], mes complices m'ont chargé et je n'ai pas eu le choix d'accepter que le laboratoire d'héroïne soit déménagé à mon domicile, etc. »" (rapport, p. 3-4; p. 8-9; p. 13; Hoewel hij de feiten erkent, rechtvaardigt en legitimeert hij zijn daden door zich van zijn verantwoordelijkheid te ontdoen: 'Het is de schuld van het OCMW van Lanaken [...], mijn handlangers hebben me erin geluist en ik had geen andere keuze dan te aanvaarden dat het heroïnelaboratorium naar mijn woning werd verplaatst, enzovoort.'). In het rapport wordt dan ook besloten dat "on ne note pas de réelle prise de conscience relative à la gravité des faits commis et aux conséquences néfastes du trafic de stupéfiants sur la Société" (Er is geen sprake van een werkelijk besef van de ernst van de gepleegde feiten en van de schadelijke gevolgen van de drugshandel voor de samenleving). Uw advocaat meende weliswaar dat dit verslag gedateerd was omdat u toen pas aan het begin van uw bewustwordingsproces stond (CGVS, p. 21). Dit betoog houdt echter geen stand. Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal hield u immers ook vol dat u handelde uit schrik voor de hoofdverdachte en dat u in de criminaliteit was beland ten gevolge van een beslissing van het OCMW van Lanaken die uw leefloon had stopgezet waardoor u geen geld had en u in het [drugs]milieu terecht kwam (CGVS, p. 15-16). U meende op het Commissariaat-generaal dat de straf die u heeft gekregen disproportioneel zwaar was omdat u persoonlijk aandeel bij de feiten volgens u "heel klein" was en dat uw schuld volgens u "niet zo groot" was. Er kan dan ook, net zoals in het geciteerde verslag besloten werd, nog steeds niet besloten worden tot een werkelijk besef van de ernst van de gepleegde feiten.

Hierbij aansluitend onderstreept het Commissariaat-generaal dat u, zoals aangehaald, uw handelen in het verleden rechtvaardigde door uw financiële moeilijkheden omdat uw leefloon door het OCMW van Lanaken was stopgezet. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u, die momenteel geen stabiel werk heeft aangezien u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud pas in een Aalsterse snackbar begon te werken (CGVS, p. 9), al twee keer voor drugsdelicten werd veroordeeld en dat u de ernst van de gepleegde feiten nog steeds niet beseft, kan, indien u in de toekomst opnieuw geldzorgen zou hebben (hetgeen helemaal niet onwaarschijnlijk is), kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten derhalve hoegenaamd niet uitgesloten worden.

Aangezien u recidivist bent en u de ernst van de u gepleegde handelingen niet inziet, bestaat er dus een groot gevaar dat u in de toekomst opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Het gegeven dat u zich tijdens uw detentie goed heeft gedragen, zoals blijkt uit het geciteerde 'rapport standard en vue de congé pénitentiaire et permission de sortie', dat u zich sinds uw voorwaardelijke vrijlating uit de gevangenis van Lantin aan de u opgelegde voorwaarden houdt en, behalve een banale identiteitscontrole door de politie, niet meer met politie of justitie in aanraking bent gekomen, dat u sinds uw veroordeling zich herpakt heeft en u aan uzelf werkt – u heeft opleidingen gevolgd (dit was één van de voorwaarden om vrij te kunnen komen), u werkt en had in het verleden psychologische consultaties, zoals ook uit uw documenten blijkt –, en dat de opvolging door uw justitie-assistent positief verloopt, al bezorgde u in dit verband geen stavingstukken (CGVS, p. 9-14; p. 16-19; zie ook het rapport, p. 5, p. 11 en p. 13 met in bijlage het attest van Macadam, het 'attestation de rencontres' met een verwijzing naar uw psychologische consultaties, het principeakkoord van de vzw 'après' en het principeakkoord van de Service Laïque d'Aide aux Justiciables et aux Victimes de l'arrondissement judiciaire de Bruxelles d.d. 25 maart 2022 voor een psychologische begeleiding na uw detentie; diverse documenten over uw keuken- en voetbalcoachopleiding en over uw werktraject sinds uw vrijlating) –, doet naar mening van het CGVS echter niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis en in de periode daarna – u bent nog steeds slechts voorwaardelijk vrij, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat, houdt niet automatisch in dat u zich, eens uw voorwaardelijke invrijheidsstelling in juni 2026 afloopt, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeraadvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch. Uw verwijzing naar uw lang verblijf in België is bijgevolg niet dienstig (CGVS, p. 19).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen familie in België heeft. U heeft geen partner en geen kinderen. U bent pas in een snackbar beginnen te werken en woont in bij een vriend H. N. (...) (CGVS, p. 2-3; p. 9; zie mail H. N. (...) d.d. 30 januari 2022).

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

Uw verwijzing naar uw vrees bij terugkeer naar Iran (CGVS, p. 11), werpt geen ander licht op de redenen waarom uw vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uw verklaringen hierover worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Iran. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 6 EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de intrekking van de vluchtelingenstatus uitspraak wordt gedaan.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025 waarbij haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken met toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal tot de intrekking van de vluchtelingenstatus omdat verzoekende partij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoekende partij noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar haar land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

2.2.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad merkt in dit verband op dat de wetgever het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig".*" (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003).

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdaad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (waarvan artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreft) alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu dient door de Raad te worden vastgesteld dat voldaan is aan voormelde twee cumulatieve voorwaarden alsook aan de vereiste van evenredigheid.

De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoekende partij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf: *"Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de*

(1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren dat u op 3 juni 2021 schuldig werd bevonden voor de productie, de verkoop en het bezit van heroïne in het kader van een vereniging in de periode tussen 27 juli 2019 en 26 februari 2020 op niet nader te bepalen data. U stelde immers vanaf 13 februari 2020 samen met uw huisgenoot een huurwoning ter beschikking (...) in Lanaken) voor de illegale productie van heroïne in de badkamer waarbij u en uw huisgenoot actief deelnamen aan het productieproces. U stond, voordat dit heroïne-labo werd opgericht, samen met uw huisgenoot de leider van de Belgische tak van jullie bende bij door allerhande hand- en spandiensten uit te voeren bij de illegale heroïne-productie (zie vonnis, p. 16-17; p. 25-26; p. 29-30).

In het vonnis van de correctionele rechtbank werden verzwarende omstandigheden weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de feiten werden gepleegd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en dat u zich in een toestand van bijzondere recidive bevond door het plegen van nieuwe misdrijven binnen de termijn van vijf jaar na de definitieve veroordeling uitgesproken door de correctionele rechtbank van Luik op 10 april 2019.

In weerwil van uw bewering dat u slechts een klein aandeel had bij de feiten, dat u geen hoofdverdachte was en dat u gehandeld heeft uit schrik voor de hoofdverdachte die u niet durfde uit te dagen (CGVS, p. 15) heeft de correctionele rechtbank geoordeeld dat is aangetoond dat u zich schuldig gemaakt heeft aan de productie en de verkoop van heroïne in het kader van een vereniging hetgeen ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, betekent dat er in uw hoofde sprake was van opzet.

Betreffende de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade kan erop worden gewezen dat uit het vonnis blijkt dat u zich heeft ingelaten met de hierboven beschreven illegale activiteiten om extra inkomsten te verwerven zonder rekening te houden met de negatieve effecten voor anderen (zie vonnis, p. 35). Het hoeft geen betoog dat het verhandelen van drugs de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt en dat druggebruik ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze feiten plaatsvonden, uw aandeel in de feiten en uw persoonlijkheid, zoals die onder meer blijkt uit uw strafverleden (zie vonnis p. 35). De rechtbank oordeelde dat de feiten zeer ernstig waren, onder meer omdat druggebruik grote gezondheidsrisico's met zich meebrengt en omdat drugshandel, die gepaard gaat met zware criminaliteit, leidt tot de ontwrichting van de economische en sociale structuur, en dat u bijzonder hardleers bent en geen lessen trekt uit het verleden. Gelet op het voorgaande was de correctionele rechtbank van oordeel dat een effectieve gevangenisstraf van zes jaar een passende bestraffing was. De rechtbank heeft deze gevangenisstraf nog aangevuld met een geldboete van 24.000 euro.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast."

Verder oordeelt de Raad dat tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers dienstig op het volgende gewezen: "De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Er kan verder gesteld worden dat de criminele feiten, namelijk de productie, de verkoop en het bezit van heroïne, waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig zijn, dat deze vaststelling an sich voldoende is om vast te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Verder dient erop te worden gewezen dat u door het plegen van inbreuken op de drugswetgeving blijk geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van anderen in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren. De rechtbank was ook van oordeel dat het gevaar en de risico's van druggebruik en drugshandel voor de samenleving u er duidelijk niet van weerhouden had om een heroïne-lab te exploiteren en drugs te verkopen (zie vonnis, p. 35).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).” (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).”

De Raad volgt de commissaris-generaal tevens waar deze op grond van volgende terechte en pertinente redenen besluit dat verzoekende partij geen afdoende elementen aanbrengt die het behoud van haar vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt immers correct het volgende gemotiveerd: “U werd bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U verklaarde in dit verband te hopen op een nieuwe kans om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving bent. U beseft immers dat u vroeger, toen u nog onrijp was, verkeerde dingen heeft gedaan die u niet meer zal herhalen en wil zich nu positief inzetten voor de samenleving door te werken en uw belastingen te betalen (CGVS, p. 15-17; p. 19).

Er kan in dit verband echter vooreerst gewezen worden op uw eerste veroordeling door de correctionele rechtbank van Luik, d.d. 10 april 2019, waarbij de rechter u doelbewust een milde straf gaf omdat hij toen rekening hield met uw jonge leeftijd en uw bewustwording/inzicht (*‘prise de conscience’*) hetgeen zich vertaalde in uw medewerking met het onderzoek. De rechter wilde u uitdrukkelijk een tweede kans geven om u opnieuw in de samenleving te integreren en hoopte dat u het vertrouwen dat u werd gegeven waardig zou zijn. Desondanks greep u die tweede kans niet, integendeel. Nauwelijks drie maanden na het Luikse vonnis begon u heroïne te vervaardigen en te verkopen: volgens het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren deed u dit tussen 27 juli 2019 en 26 februari 2020, hetgeen de rechtbank toeliet te besluiten dat u bijzonder hardleers bent en geen lessen trekt uit het verleden. Gewezen op deze herhaalde veroordeling, bevestigde u dat u twee keer drugsfeiten heeft gepleegd, dat u toen niet rijp genoeg en onwetend was waardoor u de gevolgen van uw daden niet beseftte maar dat u nu veranderd bent. Om uw verandering te bewijzen, heeft u naar eigen zeggen een nieuwe kans nodig, al kan uw verandering ook al blijken uit de opleidingen die u heeft gevolgd en uit uw professionele activiteiten. U onderstreepte dat u de door u gepleegde feiten nooit meer zal herhalen (CGVS, p. 17). Met uw blote beweringen in dit verband gaat u echter volledig voorbij aan de tweede kans die u al in het verleden, na uw eerste veroordeling, heeft gekregen en die u manifest niet heeft gegrepen.

Met betrekking tot uw schuldinzicht kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden: U beweerde weliswaar dat u de veroordeling aanvaard heeft, dat u dus geen beroep ingediend heeft en dat u uw lesje heeft geleerd: tijdens uw detentie had u genoeg tijd om na te denken waardoor u de ernst van de feiten beseftte. U meende ook te beseffen dat drugsgebruik erg is en dat, wanneer u tegenwoordig drugsverslaafd ziet, u kwaad wordt op uzelf, terwijl u hen vroeger gewoon passeerde (CGVS, p. 12; p. 14-17). Uit het door u neergelegde verslag ‘rapport standard en vue de congé pénitentiaire et permission de sortie’ d.d. 20 april 2022 blijkt onder meer dat u drugsgebruik, en meer bepaald het gebruik van marihuana, banaliseerde. U meende volgens dit rapport bijv. dat iedereen wel eens een jointje rookt. Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit zoiets gezegd

te hebben en dat [toen] niet normaal gevonden te hebben (CGVS, p. 17; rapport, p. 9). Gelet hierop, dient de oprechtheid van uw op het Commissariaat-generaal beweerde opinies over het ernstige karakter van drugsgebruik dan ook sterk gerelativeerd te worden. Daarnaast blijkt uit hetzelfde rapport dat, ofschoon u de feiten waarvoor u veroordeeld werd erkende, u allerlei rechtvaardigingen inroept om uw handelen te legitimeren en uw verantwoordelijkheden af te schuiven: “Par ailleurs, s’il reconnaît les faits, il justifie et légitimise ses actes en se dédouanant de ses responsabilités: « C’est la faute du CPAS de Lanaken [...], mes complices m’ont chargé et je n’ai pas eu le choix d’accepter que le laboratoire d’héroïne soit déménagé à mon domicile, etc. »” (rapport, p. 3-4; p. 8-9; p. 13; Hoewel hij de feiten erkent, rechtvaardigt en legitimeert hij zijn daden door zich van zijn verantwoordelijkheid te ontdoen: ‘Het is de schuld van het OCMW van Lanaken [...], mijn handlangers hebben me erin geluidd en ik had geen andere keuze dan te aanvaarden dat het heroïnelaboratorium naar mijn woning werd verplaatst, enzovoort.’). In het rapport wordt dan ook besloten dat “on ne note pas de réelle prise de conscience relative à la gravité des faits commis et aux conséquences néfastes du trafic de stupéfiants sur la Société” (Er is geen sprake van een werkelijk besef van de ernst van de gepleegde feiten en van de schadelijke gevolgen van de drugshandel voor de samenleving). Uw advocaat meende weliswaar dat dit verslag gedateerd was omdat u toen pas aan het begin van uw bewustwordingsproces stond (CGVS, p. 21). Dit betoog houdt echter geen stand. Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal hield u immers ook vol dat u handelde uit schrik voor de hoofdverdachte en dat u in de criminaliteit was beland ten gevolge van een beslissing van het OCMW van Lanaken die uw leefloon had stopgezet waardoor u geen geld had en u in het [drugs]milieu terecht kwam (CGVS, p. 15-16). U meende op het Commissariaat-generaal dat de straf die u heeft gekregen disproportioneel zwaar was omdat uw persoonlijk aandeel bij de feiten volgens u “heel klein” was en dat uw schuld volgens u “niet zo groot” was. Er kan dan ook, net zoals in het geciteerde verslag besloten werd, nog steeds niet besloten worden tot een werkelijk besef van de ernst van de gepleegde feiten.

Hierbij aansluitend onderstreept het Commissariaat-generaal dat u, zoals aangehaald, uw handelen in het verleden rechtvaardigde door uw financiële moeilijkheden omdat uw leefloon door het OCMW van Lanaken was stopgezet. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u, die momenteel geen stabiel werk heeft aangezien u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud pas in een Aalsterse snackbar begon te werken (CGVS, p. 9), al twee keer voor drugsdelicten werd veroordeeld en dat u de ernst van de gepleegde feiten nog steeds niet beseft, kan, indien u in de toekomst opnieuw geldzorgen zou hebben (hetgeen helemaal niet onwaarschijnlijk is), kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten derhalve hoegenaamd niet uitgesloten worden.

Aangezien u recidivist bent en u de ernst van de u gepleegde handelingen niet inziet, bestaat er dus een groot gevaar dat u in de toekomst opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor er ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld.

Het gegeven dat u zich tijdens uw detentie goed heeft gedragen, zoals blijkt uit het geciteerde ‘rapport standard en vue de congé pénitentiaire et permission de sortie’, dat u zich sinds uw voorwaardelijke vrijlating uit de gevangenis van Lantin aan de u opgelegde voorwaarden houdt en, behalve een banale identiteitscontrole door de politie, niet meer met politie of justitie in aanraking bent gekomen, dat u sinds uw veroordeling zich herpakt heeft en u aan uzelf werkt – u heeft opleidingen gevolgd (dit was één van de voorwaarden om vrij te kunnen komen), u werkt en had in het verleden psychologische consultaties, zoals ook uit uw documenten blijkt –, en dat de opvolging door uw justitie-assistent positief verloopt, al bezorgde u in dit verband geen stavingstukken (CGVS, p. 9-14; p. 16-19; zie ook het rapport, p. 5, p. 11 en p. 13 met in bijlage het attest van Macadam, het ‘attestation de rencontres’ met een verwijzing naar uw psychologische consultaties, het principeakkoord van de vzw ‘après’ en het principeakkoord van de Service Laïque d’Aide aux Justiciables et aux Victimes de l’arrondissement judiciaire de Bruxelles d.d. 25 maart 2022 voor een psychologische begeleiding na uw detentie; diverse documenten over uw keuken- en voetbalcoachopleiding en over uw werktraject sinds uw vrijlating) –, doet naar mening van het CGVS echter niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis en in de periode daarna – u bent nog steeds slechts voorwaardelijk vrij, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat, houdt niet automatisch in dat u zich, eens uw voorwaardelijke invrijheidsstelling in juni 2026 afloopt, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.”

In haar verzoekschrift erkent verzoekende partij dat de gepleegde feiten ernstig zijn doch meent zij dat niet gesproken kan worden van een “bijzonder ernstig misdrijf”. Verder stelt zij dat zij nooit getracht heeft haar verantwoordelijkheid te minimaliseren, maar dat niettemin rekening gehouden moet worden met de context waarin de feiten zijn gepleegd, namelijk een situatie van sociale en financiële kwetsbaarheid. Hoewel zij stelt haar schuld en de ernst van de feiten in te zien, meent zij niettemin dat de opgelegde straf “zeer streng” en onevenredig is, nu zij “tot een zware gevangenisstraf zonder uitstel is veroordeeld, terwijl hij geen leidinggevende functie binnen de criminele groep heeft uitgeoefend”. Tevens wijst zij erop dat zij onder druk stond van de leider van de criminele groepering. Verder betwist zij dat zij een gevaar vormt voor de samenleving. Zij herhaalt dat de feiten plaatsvonden in een bepaalde context, namelijk die van sociale en financiële kwetsbaarheid. Zij lijkt desbetreffend te stellen een duurzame oplossing te hebben gevonden om te

voorkomen dat zij opnieuw in de criminaliteit zal terechtkomen, wijzend op de beroepsopleiding die zij volgde in een sector met een grote werkzekerheid alsook op haar opleiding tot voetbaltrainer. Verder meent zij dat uit het feit dat zij tijdens haar detentie jongeren mocht trainen afgeleid kan worden dat de penitentiaire autoriteiten haar niet als een bedreiging beschouwden. Ook werd in 2022 haar risico van recidive als “zwak” beschouwd gelet op haar goed gedrag in de gevangenis. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij intussen al anderhalf jaar vrij is en haar leven op het goede pad heeft gebracht. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met deze opmerkingen geenszins erin slaagt een ander licht te werpen op voorgaande terechte en pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat het misdrijf waartoe verzoekende partij werd veroordeeld wel degelijk een bijzonder ernstig misdrijf betreft alsook dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving. Integendeel, ook uit haar verweer, waarin zij wederom de ernst van het door haar gepleegde misdrijf en haar eigen aandeel in de feiten tracht te minimaliseren en meent dat haar een te zware straf werd opgelegd, blijkt duidelijk dat van een daadwerkelijk schuldinzicht geenszins sprake is. Aangezien verzoekende partij al twee keer voor drugsdelicten werd veroordeeld en de ernst van de gepleegde feiten nog steeds niet beseft, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten derhalve hoegenaamd niet uitgesloten worden, zeker indien zij in de toekomst opnieuw geldzorgen zou hebben. Verzoekende partij stelt weliswaar een duurzame oplossing te hebben gevonden om te vermijden dat zij opnieuw in een preciaire financiële situatie terechtkomt, doch toont verzoekende partij met een loutere verwijzing naar het feit dat zij een beroepsopleiding (chef-kok) volgde en een opleiding tot voetbaltrainer geenszins aan dat zij intussen een stabiele financiële situatie heeft. Zij het overigens opgemerkt dat de beroepsopleiding die zij volgde één van de voorwaarden was om vrij te komen (notities CGVS, p. 10), waardoor niet zonder meer vaststaat dat verzoekende partij deze opleiding volgde met de daadwerkelijke intentie om een stabiele financiële situatie te creëren opdat zij niet opnieuw in de verleiding zou komen om criminele feiten te plegen. Dient in dit verband tevens te worden onderstreept dat verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud pas in een snackbar begon te werken (notities CGVS, p. 9), en aldus geen stabiel werk had. In het kader van onderhavig beroep brengt verzoekende partij voorts geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat haar situatie intussen is gewijzigd, in die zin dat er thans wel sprake zou zijn van een stabiele financiële situatie. Het door haar ter terechtzitting neergelegde huurcontract betreffende de huur van een appartement in Aalst en het loopbaanattest waarin wordt aangegeven dat zij sinds 1 april 2025 zelfstandige in hoofdberoep is en sinds die datum als werkende vennoot is aangesloten bij een bedrijf tonen althans op generlei wijze aan dat zij thans een stabiele inkomstenbron heeft en in een gezonde financiële situatie verkeert. Dat zij opnieuw financiële problemen zal kennen, en zich in deze context opnieuw zal laten leiden door gemakkelijk geldgewin door criminele feiten als drugshandel, is dan ook helemaal niet onwaarschijnlijk, temeer nu van daadwerkelijk schuldinzicht geen sprake is. Waar verzoekende partij nog wijst op haar goed gedrag in de gevangenis, het feit dat zij ondertussen al anderhalf jaar vrij is en haar leven op het goede pad heeft gebracht, onderstreept de Raad nog, in navolging van de commissaris-generaal, dat het feit dat zij zich correct gedraagt in de gevangenis en in de periode daarna, i.e. in periodes waarin zij onder een strenge overheidscontrole stond en staat nu zij nog steeds slechts voorwaardelijk vrij is, niet automatisch inhoudt dat zij zich, eens haar voorwaardelijke invrijheidsstelling in juni 2026 afloopt, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Gelet op wat voorafgaat, dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat *in casu* een intrekking van haar vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen: “*Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.*”

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvis in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch. Uw verwijzing naar uw lang verblijf in België is bijgevolg niet dienstig (CGVS, p. 19).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen familie in België heeft. U heeft geen partner en geen kinderen. U bent pas in een snackbar beginnen te werken en woont in bij een vriend H. N. (...) (CGVS, p. 2-3; p. 9; zie mail H. N. (...) d.d. 30 januari 2022).

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving."

Waar verzoekende partij in dit verband nog opwerpt dat de bestreden beslissing ingaat "tegen het gezochte doel" nu "(d)e intrekking van de vluchtelingenstatus, die kan leiden tot de intrekking van zijn verblijfsvergunning, ook al kan verzoeker niet worden verwijderd, (...) alleen tot doel (heeft) hem in een situatie van administratieve en sociale onzekerheid te brengen, die de voedingsbodem vormt voor criminaliteit", onderstreept de Raad evenwel dat de loutere intrekking van de vluchtelingenstatus niet inhoudt dat ook haar verblijfsrecht wordt ingetrokken. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoekende partij, die op 9 januari 2013 verzocht om internationale bescherming, reeds voor de intrekking van haar vluchtelingenstatus beschikte over een onbeperkt verblijfsrecht. Artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "Na afloop van een periode van vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag, wordt de erkende vluchteling tot een verblijf van onbeperkte duur toegelaten tenzij de vluchtelingenstatus ondertussen werd opgeheven of ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/3/1 of tenzij de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn vluchtelingenstatus." Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl. St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2, van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. De intrekking van de vluchtelingenstatus heeft dan ook geenszins automatisch tot gevolg dat ook het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd wordt. Derhalve behoudt verzoekende partij haar verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken. Het einde van haar verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch, zo ook de onzekere situatie waarin zij stelt terecht te zullen komen indien haar verblijfsrecht zou worden beëindigd.

In zoverre verzoekende partij aanhaalt nog steeds een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst, onderstreept de Raad dat hiermee geen enkele afbreuk gedaan wordt aan de vaststelling dat zij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en dat *in casu* een intrekking van haar vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft. De Raad onderstreept dat verzoekende partij nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en dat het non-refoulementbeginsel op haar van toepassing is. Gelet op haar hoedanigheid van vluchteling, beschikt zij voorts nog steeds over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, zesde lid van voormelde richtlijn 2011/95/EU, met name "de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn". Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf.

2.2.6. In het verzoekschrift wordt nog verzocht volgende twee prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

- (1) "Schendt het artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van Justitie in zijn arrest M tegen Ministerstvo vnitra (C-391/16), en X (C-77/17), X (C-78/17) tegen Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van 14 mei 2019, de principes van gelijkheid en niet discriminatie, zoals beschermd door artikelen 10, 11 en 191, samengelezen met het artikel 1F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend op 28 juli 1951, in de mate dat dit artikel toelaat om de vluchtelingstatus in te trekken, zonder de vreemdeling te erkennen als een vluchteling, voor bijzonder ernstig misdrijf of redelijke gronden van gevaar voor de nationale veiligheid, terwijl deze feiten mogen niet leiden tot de intrekking van de hoedanigheid van vluchteling indien deze feiten gekwalificeerd zijn als ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van het artikel 1F van het hogervermeld Verdrag?", en,
- (2) "Schendt het artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van Justitie in zijn arrest M tegen Ministerstvo vnitra (C-391/16), en X (C-77/17), X (C-78/17) tegen Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van 14 mei 2019, de principes van gelijkheid en niet discriminatie, zoals beschermd door artikelen 10, 11 en 191, samengelezen met het artikel 1F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend op 28 juli 1951, in de mate dat dit

artikel toelaat om de vluchtelingstatus in te trekken, zonder te voorzien dat de rechten ingeschreven in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag gerespecteerd moeten zijn.”

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in haar vraagstelling uitgaat van een verkeerde premisse, met name dat de intrekking van haar vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben dat zij niet langer de hoedanigheid van vluchteling bezit en niet over de rechten bepaald in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève beschikt. De Raad herhaalt evenwel dat verzoekende partij nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en dat het non-refoulementbeginsel op haar van toepassing is (zie HvJ 14 mei 2019, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78-17, ECLI:EU:C:2019:403, ‘M/Ministerstvo vnitra’ en ‘X en X/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’, pt. 93-100). Dient hierbij te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te menen, de hoedanigheid van vluchteling niet afhangt van een formele erkenning van deze hoedanigheid (zie HvJ 14 mei 2019, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78-17, ECLI:EU:C:2019:403, ‘M/Ministerstvo vnitra’ en ‘X en X/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’, pt. 90). Gelet op haar hoedanigheid van vluchteling, beschikt zij voorts nog steeds over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, zesde lid van voormelde richtlijn 2011/95/EU, met name *“de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn”* (zie HvJ 14 mei 2019, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78-17, ECLI:EU:C:2019:403, ‘M/Ministerstvo vnitra’ en ‘X en X/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’, pt. 101-112). Van de door verzoekende partij aangevoerde schending(en) is dan ook klaarblijkelijk geen sprake.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat uit het voorgaande blijkt dat *in casu* klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt en het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vragen te stellen. Op het verzoek van verzoekende partij voormelde prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof wordt dan ook niet ingegaan.

2.2.7. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoekende partij definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt zij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

2.2.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Iran. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.2.9. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden

beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 2 april 2025 de kans werd geboden om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus, dit met de hulp van een tolk Koerdisch (Kurmanji) en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT